

Phần 9

Chương 33

Trong sự im lặng kéo dài, bóng đêm dần dần buông xuống.

Bóng dáng mờ ảo của những cành cây chông lên nhau, chiếu xuống mặt đất đầy cát, xa xa là những bóng cây đang lay động. Thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót nhưng không làm cho mọi thứ vui vẻ hơn mà càng khiến nơi này trở nên trống trải, hoang vắng.

Lúc Nhất Ngạn không cười và dùng loại ánh mắt kỳ lạ quan sát Thanh Hà thì trong lòng cô thật sự sợ hãi, dường như cô chính là một miếng thịt đang ở trên thớt chờ cậu cắt xẻo.

Đằng sau chính là căn nhà kia, Thanh Hà thật sự không muốn trở về đó, cũng không muốn ở cùng với cậu tại chỗ này nên xoay người rời đi. Sau khi đi được vài bước, Thanh Hà ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Nhất Ngạn vẫn luôn theo sát cô, một tác cũng không rời, hai người chỉ cách nhau mấy mét mà thôi. Thanh Hà cắn răng, bước nhanh hơn nhưng cho dù cô chạy nhanh thế nào thì cũng không thể bỏ lại cậu được.

Thanh Hà quyết định không chạy nữa mà đi bộ chậm chậm xung quanh thôn. Hầu hết hai bên đều là những căn nhà bằng đất thấp bé, đường đi cũng hẹp, đến cuối thôn thì mặt đường rộng hơn một chút, nối liền với bãi đất trồng hình tròn, ở đó có một cái giếng nước. Người phụ nữ lúc này đang múc nước đặt lên trên thành giếng sau đó xắn ống quần lên, dùng nước lau sạch vết máu đen trên người, sau khi lau xong người phụ nữ đó mới bung nước sạch đi vào nhà.

Thanh Hà đứng yên tại chỗ nhìn một lát, vẻ mặt có chút kinh ngạc thì bị Nhất Ngạn kéo vào căn nhà trống ở bên cạnh.

Lúc này sắc trời đã tối, trong thôn ngoại trừ một, hai gia đình còn thấp ngọn đèn mờ ảo thì chung quanh toàn là bóng tối. Trong căn nhà không người này chất đầy rom rạ, tràn ngập một thứ mùi cổ quái. Lúc này Nhất Ngạn bịt miệng cô lại, đè cô ở trên ván cửa, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Ở cuối con đường truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, khi những người kia tới gần hơn thì Nhất Ngạn và Thanh Hà mới thấy rõ là hai tên đàn ông có cách ăn mặc và quần khăn khá giống nhau, bọn hắn mang theo súng săn, vẻ mặt cảnh giác, nhìn bốn phía sau đó đi vào căn nhà mà hai mẹ con kia đang ở.

Lúc trước Thanh Hà định giãy giụa phản kháng nhưng hiện tại đã yên tĩnh lại.

Nhất Ngạn thấy cô không giãy giụa nữa thì thả cô ra, xếp chồng đồng rom lên nhau rồi dựa vào đó để treo lên nóc nhà sau đó đưa tay cho cô. Thanh Hà do dự một chút rồi vẫn đưa tay để cậu kéo lên.

Vào ban đêm, trên nóc nhà có chút lạnh, Thanh Hà hơi co người lại, có chút ngồi không vững. Nhất Ngạn thấy vậy thì ôm chặt cô sau đó đặt ngón tay lên môi cô, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng. Sau đó ngọn đèn trong căn nhà đó bị thổi tắt, ánh sáng leo lắt từ ngọn đèn cũng biến mất. Lúc này Nhất Ngạn đang vênh tai lên nghe cuộc nói chuyện của hai nam một nữ kia.

“Anh, nhất định anh phải làm chủ cho em...” Là giọng nói xen lẫn với tiếng khóc đê nén của người phụ nữ kia.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh và thằng em mới đi lên thị trấn nửa tháng thôi mà sao lại biến thành như vậy? Những người bên trong nhà kia là ai?”

“Bọn chúng... Bọn chúng...” Người phụ nữ ấp a ấp úng, cuối cùng vẫn kể hết sự thật cho người đàn ông kia nghe. Người đàn ông quay đầu liếc nhìn con gái vẫn còn nằm trên giường sau đó cầm súng sẵn định mở cửa đi ra ngoài. Người phụ nữ ở đằng sau lập tức kêu lên, tên đàn ông còn lại thấy thế vội che miệng cô ta lại: “Chị, đừng ồn ào, nếu đánh thức bọn chúng thì mọi chuyện sẽ không còn dễ dàng nữa.”

Người phụ nữ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Sau đó tên đàn ông còn lại cũng cầm súng ra ngoài.

Hai người này quanh năm đi săn trong núi nên kỹ thuật bắn súng không tệ, lá gan cũng lớn. Lúc này suy nghĩ của người anh đều đặt vào chuyện vợ và con mình bị làm nhục nên hoàn toàn không nghe lời khuyên nhủ của người khác. Nhưng anh ta cũng không phải là người lỗ mãng, anh ta núp ở bên ngoài một khoảng thời gian rất dài, sau khi xác định người ở bên trong đã ngủ hết thì mới từ từ mở cửa.

Tiếng súng sẽ đánh thức người khác nên anh ta trực tiếp dùng dao găm đâm thủng cổ họng hai tên đàn ông kia.

Máu tươi bắn vào rơm rạ, có vài giọt rơi xuống trên mặt Vương Thắng. Trực giác được rèn luyện qua nhiều năm khiến hắn mở mắt ngay lập tức, sau đó nhanh chóng rút dao găm bên hông, hung ác đâm về phía người em. Người em tung người nhảy lên trên đồng cỏ khô sau đó kéo chốt súng sẵn ra. Vào lúc này, Vương Thắng đã không kịp rút súng ra nữa nên hắn lập tức kéo một tên đàn em qua che ở trước người mình.

Sau hai tiếng súng vang lên, tên đàn em cũng chưa kịp kêu tiếng nào thì trước ngực đã có hai đóa hoa máu nở rộ.

Tầm bắn và uy lực của súng săn không lớn nên không thể xuyên qua thân thể của con người được. Chính vì vậy Vương Thắng mượn cơ hội này lùi về sau cánh cửa rồi móc súng ngắn sau lưng ra, dùng cánh cửa để làm tấm chắn. Hắn vừa nổ súng vừa hét lớn gọi những tên còn lại dậy.

Hắn bắn rất rất với ý định ngăn hai anh em kia chạy ra ngoài mà mấy tên đàn em còn sống cũng không ra ngoài được.

Người em bắn nát đầu một tên đàn em nhưng trên đùi cũng bị bắn trúng, dù vậy anh ta vẫn dùng lực phá cánh cửa sổ ở phía sau và nói: “Anh, đi mau!”

Người anh cắn răng, dù không muốn nhưng anh ta vẫn bỏ súng lại sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ. Sau khi nhảy ra khỏi cửa sổ, anh ta lập tức chạy về phía xa. Ngàn tính vạn tính nhưng không ngờ đám người này lại có súng.

Thấy hai anh em kia bỏ chạy, Vương Thắng tức giận hô to: “Đuổi theo mau, đừng ăn hại này!”

Ba bốn người còn sống vội vàng đuổi theo nhưng bị mắc ở cửa sổ khiến Vương Thắng tức giận chửi ầm lên.

Người anh đã chạy ra đến cửa thôn nhưng hình như nghĩ đến vợ và con của mình nên vòng trở về. Nhất Ngạn ôm Thanh Hà ngồi trên nóc nhà thấy bọn họ nhảy vào cái giếng kia.

Không có tiếng nước.

... Đó là một cái giếng cạn.

Vương Thắng dẫn theo ba bốn người còn sống tìm kiếm xung quanh, lúc này Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà chạy đến, nhìn Vương Thắng với ánh mắt ngạc nhiên: “Sao vậy, anh Thắng?”

“Sao vậy cái gì? Chúng tôi bị người ta đánh lén! Cậu dẫn cô ta đi đâu vậy?”

Nhất Ngạn cười nói: “Không có đi đâu cả.”

Ánh mắt nghi ngờ của Vương Thắng quét từ đầu đến chân Nhất Ngạn nhưng không phát hiện được điều gì khác thường, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó quát lớn bảo những tên còn lại tiếp tục tìm kiếm. Nhất Ngạn không đi theo, khóe môi cong lên, ánh mắt lạnh lẽo. Cậu nghiêng người hôn lên trán Thanh Hà sau đó vén tóc rơi xuống bên má cô ra sau vành tai mềm mại, hành động này khiến Thanh Hà run lên nhè nhẹ.

“Không tìm được, anh Thắng!”

“Bên này cũng không có, anh Thắng!”

“Cũng không có!”

...

“Không tìm thấy thì bọn mày quay về làm gì? Toàn là một lũ ăn hại!” Vương Thắng bực bội đá đồng rơm sau đó dẫn người ra khỏi thôn. Nhất Ngạn thấy thế kéo Thanh Hà đi theo bọn chúng.

Ba ngày sau.

Sáng sớm, một chiếc Jeep quân đội màu xanh đi vào một thị trấn nhỏ ở phía đông. Dọc hai bên đường là những nhà lầu màu trắng cao thấp không đều, thỉnh thoảng cũng có vài căn nhà trệt thấp bé xen lẫn vào nhau, tường nhà đen sì, rất nhiều căn nhà đã bị sập một nửa, xi măng và gỗ vụn chất đống lộn xộn ở ven đường. Xe chạy về phía trước được một lát thì dừng lại trên một bãi cỏ có vài cây dừa thưa thớt. Xa xa ngay phía trước có một khu mua sắm nhỏ, tất cả nam nữ già trẻ ở đó đều rất vội vàng nên không chú ý đến chiếc xe này.

Ở đây vừa có trận mưa lớn nên mặt đất ướt nhẹp và trở nên lồi lõm.

Sau khi xe dừng lại thì Vương Thắng và mấy tên đàn em nhảy xuống khỏi xe, Nhất Ngạn cũng ôm Thanh Hà thoải mái đi xuống. Một tên đàn ông trung niên sờ cái chân bị thương hỏi: “Anh Thắng, kế tiếp phải làm sao đây?”

Vương Thắng nhìn chung quanh một lần: “Anh Triệu nói người của anh ta sẽ nhanh chóng tới đây tiếp ứng chúng ta nhưng dù thế nào thì cũng phải tìm một chỗ nghỉ ngơi trước.”

Sau khi nói xong thì Vương Thắng quay đầu lại nhìn Nhất Ngạn, Nhất Ngạn buông Thanh Hà ra, tỏ vẻ mình không có ý kiến, tuy vậy Vương Thắng vẫn nhìn Nhất Ngạn lâu hơn một chút... Người thiếu niên này khiến hắn cảm thấy rất quái lạ nhưng lại không thể nói rõ là quái lạ ở chỗ nào.

Vương Thắng đã liên lạc với bên Triệu Gia Khôn. Lúc chạng vạng, bọn họ tìm được một nhà dân cho thuê ở ven đường, căn nhà có một phòng khách, ba phòng ngủ, đằng sau còn có một cái sân rất rộng rãi. Quan trọng hơn ở đây gần khu mua sắm, xung quanh còn có quán ăn đêm và quảng trường.

Vương Thắng nói vài câu với chủ nhà sau đó bắt đầu phân chia phòng với mấy tên đàn em. Nhất Ngạn và Thanh Hà được phân ở căn phòng cuối cùng, gần cái sân lớn. Trong sân nuôi gà vịt nên mùi rất nồng, vì vậy không có ai muốn ở căn phòng đó cả. Nhất Ngạn cũng không so đo, tỏ vẻ tính tình rất tốt. Cậu không nói gì, chỉ đi tìm mấy chậu hoa đặt ở trong phòng sau đó mở cửa cho thoáng một chút, rốt cuộc không khí trong phòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tới lúc ăn cơm, Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà ra ngoài, cô cũng đồng ý đi theo cậu.

“Cô không vui sao, sao mấy ngày nay mặt cứ sa sầm như vậy?” Nhất Ngạn vuốt ve mặt Thanh Hà, mỉm cười với cô sau đó nắm tay cô. Thanh Hà cúi đầu, làn váy màu xanh nhạt giống như lá sen, thướt tha mà nổi bật, hấp dẫn ánh mắt của Nhất Ngạn.

Cô không trả lời khiến Nhất Ngạn không thể cười được nữa, cậu vuốt ve bàn tay nhỏ bé, trắng nõn, mềm mại như không xương, chỉ cần hơi dùng lực một chút là sẽ bóp nát kia. Tim cậu cũng theo sự im lặng của cô mà dần dần rơi xuống vực sâu.

Chỉ có điều cậu không có thói quen cúi đầu.

Hai người cùng đi trên đường, cả hai đều vô cùng im lặng.

Hai bên đường phố có rất nhiều cửa hàng tạp hóa nhỏ và những hàng quán bày bán ven đường. Lúc bọn họ đi ngang qua một cửa hàng hoa quả thì bà chủ đang róc mía, vỏ mía rơi đầy trên đất. Thanh Hà đi đường lại không tập trung nên đột nhiên dẫm lên vỏ mía khiến cả người mất trọng tâm ngã xuống. Đúng lúc này Nhất Ngạn vừa kịp ôm lấy eo cô khiến đầu Thanh Hà đập vào trong lồng ngực cậu. Lồng ngực của Nhất Ngạn rất vững chãi, chỉ cách khuôn mặt cô một lớp vải mỏng khiến hương vị nam tính, đầy sức sống mạnh mẽ chỉ có ở người trẻ tuổi xông vào mũi cô làm Thanh Hà chợt nhớ tới chuyện đêm hôm đó. Lồng ngực cứng chắc của cậu đè ép bộ ngực mềm mại của cô khiến gò má Thanh Hà ửng hồng, cô lập tức dùng hai tay đẩy Nhất Ngạn ra.

Đột nhiên có một cảm giác đau đớn như muốn đâm thủng trái tim truyền đến từ mắt cá chân.

“A...” Thanh Hà không nhận được bật ra tiếng kêu đau đớn.

“Sao vậy?” Nhất Ngạn căng thẳng, bẻ bồng cô lên đi vào một cửa hàng bán ngọc ở bên cạnh trong ánh mắt hoặc kính ngạc hoặc mờ ám của những người chung quanh.

Thiếu nên tuần tú, trẻ tuổi ôm một cô gái xinh đẹp, đây cũng được coi là một hình ảnh đẹp ở nơi này. Người dân ở đây luôn bận bịu với cuộc sống, đi sớm về muộn khiến làn da của hầu hết mọi người đều ngăm đen, thô ráp, mặt mũi tràn đầy mệt mỏi và bụi đất, cho dù có ăn mặc lộng lẫy cũng không thể che giấu được.

Ông chủ cửa hàng ngọc là người Trung Quốc, ông ta đeo một cái kính tròn gọng đen giống giới tri thức ở thời Dân quốc. Nhất Ngạn có vẻ quen biết với ông ta, cậu mới chỉ nói vài câu mà ông ta đã gạt đầu liên tục sau đó đi vào chỗ ở phía sau cửa hàng lấy hộp thuốc ra. Phương pháp dụ dỗ làm quen với người khác này của Nhất Ngạn thật đúng là khiến Thanh Hà mở rộng tầm mắt.

Khi Nhất Ngạn nhìn thấy vẻ mặt của cô thì trong lòng lập tức hiểu rõ, vì thế trên mặt lộ vẻ đắc ý khó có thể che giấu: “Không phải cô nói em không có bạn sao? Ngược lại em có rất nhiều đấy, trời nam đất bắc nơi nào cũng có. Có những nơi mà em đi qua người khác còn chưa nghe thấy làn nào đấy nên cho dù là người không quen biết thì em cũng có thể xưng anh gọi em với người ta trong vòng năm phút.”

“Mồm miệng bẻm mép.” Thanh Hà hừ lạnh.

“Mồm miệng bẻm mép thì mồm miệng bẻm mép, cái miệng nhỏ xinh xắn của cô nói gì em cũng thích nghe cả.” Nhất Ngạn cười cười sau đó dùng ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve rồi chọt chọt môi cô, chơi đùa cực kỳ vui vẻ.

Thanh Hà hung hăng hất tay cậu ra: “Đừng đụng vào tôi!”

“Không được đụng vào cô?” Nhất Ngạn thở dài sau đó đột nhiên ôm lấy Thanh Hà, đặt cô lên trên quây rồi đè lên người cô. Mặt trước của quây nhô lên rất cao nên tạm thời có thể che khuất ánh mắt của những người bên ngoài nhưng, chỉ cần có người đi vào thì sẽ lập tức nhìn thấy. Thanh Hà gấp đến độ đánh Nhất Ngạn liên tục sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu làm gì vậy? Mau buông ra!”

“Cuộc sống luôn luôn cần một chút kích thích mà.” Nhất Ngạn luồn tay qua cái eo mảnh khảnh của cô, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ, tay còn lại thì nâng cằm cô lên sau đó cúi đầu mút đôi môi mềm mại của cô. Cậu nhắm mắt lại, liếm láp dựa vào cảm giác, dần dần hơi thở của Nhất Ngạn trở nên nặng nề, phả lên trên mặt cô.

Lúc này, đột nhiên một bàn tay của Nhất Ngạn vén làn váy của cô lên, sau đó sờ dọc theo bắp đùi.

Thanh Hà kinh hãi, đè tay cậu lại, dáng vẻ sắp khóc đến nơi rồi: “Nhất Ngạn, đừng... Cậu giữ lại cho tôi một chút tôn nghiêm được không?”

Lời này khiến cả người Nhất Ngạn lập tức cứng ngắc.

Chương 34

Nhất Ngạn dần dần nhận ra giữa hai người có sự ngăn cách không thể nào xóa bỏ được. Điều này khiến cậu nói không nên lời. Cậu không biết phải giải thích như thế nào để Thanh Hà tin cậu. Như vậy cũng đúng, vì chính cậu cũng không thể nào thuyết phục được mình, chính bởi vậy hiểu lầm giữa hai người cũng dần dần trở nên sâu sắc.

Thanh Hà cố gắng đứng dậy, cẩn thận quan sát nét mặt của Nhất Ngạn giống như muốn tìm một thứ gì đó mà cô không biết ở trong mắt cậu, nhưng cuối cùng cũng chỉ phí công. Trước đây rất lâu, cô đã biết cậu không phải là người lương thiện, không phải là nơi chốn của cô nhưng cô vẫn bị cậu hấp dẫn. Vận mệnh đã trói chặt cô và cậu vào với nhau, liên tục thử thách sự kiên quyết và nhẫn nại của cô hết lần này đến lần khác.

Thanh Hà không muốn sa vào bởi nếu sa vào nhất định sẽ càng thâm hơn hiện tại. Vì vậy cô phải bóp chết tình cảm ngay từ lúc nó vừa được sinh ra.

Cô không muốn vận mệnh bóp chặt cổ họng của mình, càng không muốn nghĩ đến chuyện sau này cô sẽ bị phản bội. Người như Nhất Ngạn thật sự đáng tin cậy sao? Trong lòng Thanh Hà cũng không rõ nữa.

Sao Nhất Ngạn có thể đồng ý cho được? Chỉ là mọi chuyện không theo ý cậu mà thôi.

Bây giờ cậu cũng đang cẩn thận quan sát cô, quan sát cái trán cao cao trắng bóc, đôi mắt đen nháy lấp lánh, cái mũi nhỏ xinh thẳng tắp, đôi môi mềm mại

tron bóng... Không... không phải những thứ này. Những thứ này ở riêng hay ở cùng trên một khuôn mặt thì cậu cũng đã gặp rất nhiều rồi, cậu đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều loại phụ nữ nhưng không một người nào giống Thanh Hà cả, dù chỉ là cảm giác mà cô mang đến cho cậu.

Giống như ba cậu, tại sao lại thích mẹ cậu như vậy?

Mà mẹ cậu hồi còn trẻ cũng có rất nhiều người theo đuổi, tại sao lại quyết định đi theo ba cậu đây? Chẳng lẽ chỉ là vì thấy vừa ý thôi sao? Nếu nói là vừa ý thì cũng chỉ là cậu vừa ý cô còn cô thì chẳng hề để ý gì đến cậu, nhưng nếu cậu là người thấy khó mà lui vậy thì cậu không phải là Bạch Nhất Ngạn nữa.

Trời sinh cậu đã không thích phụ nữ tỏ vẻ thông minh, bởi vì trong mắt cậu sự thông minh này cũng chỉ là ngu xuẩn, buồn cười mà thôi. Mắt nhìn người của cậu và người khác không giống nhau, có lẽ ở trong mắt người khác, Thanh Hà không đáng giá nhắc tới nhưng trong mắt cậu lại càng nhìn càng thuận mắt. Cậu thích cả nụ cười và cái nhũn mày của cô, bất kể là kháng cự hay là bị ép phải thuận theo đều có vẻ quyến rũ khác nhau.

Chỉ có điều dường như cô cực kỳ ghét cậu.

Đối với chuyện này, Nhất Ngạn chỉ có thể cười khô, nhưng cậu tuyệt đối không buông tay.

Ở sân phía sau cửa hàng truyền đến tiếng bước chân, sau khi Nhất Ngạn nghe thấy thì lập tức thả Thanh Hà ra, Thanh Hà cũng nhanh chóng chống mặt bàn, nhảy xuống đất. Lúc ông chủ cửa hàng đi ra thì hai người đều đã ngồi ở chỗ ban đầu.

Có điều dường như bầu không khí có chút khác lạ.

Ông chủ là kẻ lão làng, hiển nhiên là nhận ra sự khác thường nhưng lại không nói ra mà chỉ đưa hộp thuốc cho Nhất Ngạn. Nhất Ngạn im lặng mở hộp thuốc ra sau đó cầm lấy chân Thanh Hà đặt ở trên đầu gối của mình.

Thanh Hà giãy giụa muốn bỏ chân xuống thì đột nhiên bàn tay đang nắm mắt cá chân cô của Nhất Ngạn bẻ mạnh một cái, sau tiếng “răng rắc” vang lên thì hình như xương của cô đã về vị trí cũ. Thanh Hà vội vàng hít một hơi thật sâu còn Nhất Ngạn nhàn nhạt nhìn cô: “Nếu cô không muốn thì em sẽ nắn về vị trí cũ cho cô.” Sau khi nói xong Nhất Ngạn mở tuýp thuốc mỡ, nặn ra một chút, bôi lên chỗ bị trật của cô.

Xúc cảm lạnh lạnh dần dần lan ra từ chỗ bị trật khiến đau đớn dịu lại, hơn nữa sau khi được Nhất Ngạn mát xa thì dường như Thanh Hà không còn cảm giác đau đớn nữa.

Vết thương trên chân đã tốt hơn nhưng đau đớn, ê ẩm trong lòng vẫn không biến mất.

“Chiếc vòng này không tệ.” Nhất Ngạn gỡ vài cái ở trên quày kính, ông chủ thấy vậy vội vàng mở tủ lấy một hộp gỗ màu nâu khắc hoa mở ra trước mặt cậu.

Trong hộp được lót một tấm vải nhung đỏ, trên tấm vải là một chiếc vòng ngọc óng ánh trong suốt, bên trong xen lẫn sắc xanh, hình như là cao băng.

“Cái này là loại gì?” Nhất Ngạn hỏi với vẻ lơ đãng.

Ông chủ trả lời: “Loại tốt nhất.”

Nhất Ngạn liếc nhìn ông ta sau đó lấy vòng ngọc ra, xoay tròn trên đầu ngón tay của mình.

“Cẩn thận!” Ông chủ kinh hãi la lên, vừa nhìn vừa đổ mồ hôi lạnh.

Nhất Ngạn cầm vòng tay sau đó kéo tay Thanh Hà qua, từ từ đeo vào: “Được rồi, nhìn ông lo lắng như vậy hẳn không phải là đồ giả, tôi tin ông rồi.” Sau khi Nhất Ngạn nói xong thì lập tức kéo Thanh Hà đi.

Ông chủ thấy thế vội vàng đuổi theo ngăn lại: “Chàng trai trẻ, cậu vẫn còn chưa trả tiền đây.”

“Trả tiền?” Nhất Ngạn giống như bưng tỉnh, vỗ đầu một cái nhưng ngay sau đó lập tức tỏ vẻ phiền não nhìn ông chủ: “Nhưng tôi không mang theo tiền, phải làm sao đây?”

“Cậu... Vậy cậu trả vòng tay lại cho tôi!” Ông chủ khẩn trương, vội vàng đi tới định lấy lại chiếc vòng trên tay Thanh Hà. Nhất Ngạn thấy vậy kéo Thanh Hà ra phía sau lưng mình, không để ông chủ được như ý: “Ông đang nằm mơ đúng không, lão già? Đồ đã vào tay tôi thì làm gì có chuyện lấy lại, ông muốn tôi mất mặt trước phụ nữ sao?”

“Chẳng lẽ... Cậu muốn ăn cơm chùa?”

“Không phải, đây rõ ràng là vòng tay, sao có thể ăn được? Lão già, ông không sợ gãy răng hả?” Nhất Ngạn bày ra dáng vẻ cà lơ phớt nhàn nhìn ông chủ nổi cơn thịnh nộ, chỉ hận không thể treo ngược cậu lên mà đánh cho hả dạ. Nhà ai mà có thể dạy dỗ ra đứa nhỏ như vậy chứ? Vốn lúc trước, khi Nhất Ngạn đến bắt chuyện, ông ta còn tưởng rằng đây là một chàng trai trẻ lễ độ, tại sao chỉ trong chớp mắt đã biết thành tên cướp đồ rồi? Đúng là thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

“Cậu, cậu quả thật...” Ông chủ tức giận đến suýt chút nữa thở không ra hơi.

Nhất Ngạn lo lắng nói: “Ông phải cẩn thận một chút, tuổi đã lớn rồi, còn sống cũng không dễ dàng đâu. Nơi này lại không có điều kiện chữa bệnh, lỡ như bị bệnh nào đó thì đời này xong rồi. Tôi thấy ông ở đây một mình, hẳn là không có người phụng dưỡng chăm sóc đúng không?”

“Cậu... cậu...”

Thanh Hà muốn cười nhưng cố gắng kiềm chế nên có chút khó chịu. Nhất Ngạn thấy mình trêu chọc ông chủ cũng đủ rồi nên đưa cho ông ta một miếng ngọc và một tờ giấy có ghi địa chỉ: “Đi tìm người này, người này sẽ trả tiền giúp tôi.”

Ông chủ nhìn thật kỹ miếng ngọc, rất dễ nhận thấy miếng ngọc này cũng là đồ xa xỉ, ông ta thậm nghĩ nếu như người kia không trả tiền thì vừa vặn có thể lấy miếng ngọc này thế chấp, cũng coi như là lấy lại vốn. Chỉ có điều nếu như thật sự tìm được người trên địa chỉ này thì nhất định phải dùng công phu sư tử ngoạm, chặt đẹp một món tiền lớn mới được. Nếu không chẳng phải là phụ lòng chính mình sao?

Nhất Ngạn vừa liếc nhìn vẻ mặt ông chủ vừa nghĩ tới vẻ mặt người kia không muôn nhưng không thể không nhin đau trả tiền thì trong lòng lập tức cảm thấy sung sướng.

Quanh năm suốt tháng cậu đều đi đây đi đó nên cũng quen biết khá nhiều người.

Một mình dính vào nguy hiểm... Đây là việc chỉ có người ngu mới làm.

Sau khi suy nghĩ xong thì Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà quay về khu dân cư. Trong đêm, xung quanh quảng trường rất yên tĩnh, quầy hàng bên đường cũng đã dọn dẹp hết rồi. Trị an nơi này không tốt nên chuyện cướp bóc, đập đồ có thể đột ngột phát sinh. Thanh Hà bị Nhất Ngạn nắm chặt tay nên phải đi theo cậu nhưng kỳ lạ là trong lòng lại không có một chút gợn sóng.

Trong phòng tràn đầy hương hoa thơm ngát.

Thanh Hà không ăn cơm tối mà nằm trên giường nghỉ ngơi. Cô giơ cánh tay lên ngắm nhìn vòng phi thúy xinh đẹp trong suốt, dường như cô còn có thể nhìn thấy vân da của cổ tay thông qua chiếc vòng ngọc này. Thanh Hà thở dài, dựa người vào gối.

Khi còn bé, nhà cô cũng là nhà giàu có, trù phú một phường nên vòng tay như vậy rất bình thường. Lúc trước chị cô từng cho cô một chiếc vòng nhưng đã bị mất trong một lần dọn nhà, mặc dù chị cô nói không sao nhưng Thanh Hà vẫn nhớ. Cô đang suy nghĩ như vậy có phải là những ngày tháng vô tư vô lự, không sầu không lo của cô đã đi đến điểm cuối rồi sao?

Bây giờ, dường như tất cả đã được xác minh. Cô bị thiếu niên này nắm chặt ở trong tay, không có lấy một chút tự do. Mặc dù bây giờ bọn cô đang ở trong hiểm cảnh, cậu luôn bảo vệ cô chu toàn nhưng lại không dám chắn chắn sau này cậu sẽ không làm hại cô, hơn nữa bây giờ cậu đã có chút xúc phạm tới cô rồi.

Bầu không khí trong phòng chuyển động hết sức chậm rãi.

Nhất Ngạn mở cửa phòng ra, trong tay bưng một tô mì nóng hôi hổi, nhanh chóng để trên tủ đầu giường trước mặt cô. Gương mặt cậu bị hơi nóng hun đến đỏ bừng, cậu lập tức nắm vành tai của mình, nhảy tung tung: “Bỏ chết em rồi. Đói bụng không, mau ăn đi.”

Lúc này cậu vẫn cười hì hì nói chuyện với cô giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Thanh Hà yên lặng dựa vào gối, vẻ mặt rất bình tĩnh, thoạt nhìn thì có vẻ hai người rất hòa thuận. Tô mì không ngừng tỏa ra hơi nóng hun mặt cô đỏ ửng. Sợi mì trắng tinh, phía trên còn có một cái trứng vàng óng. Nhất Ngạn bung tô mì lên, cuốn vào chiếc đũa sau đó đưa đến bên miệng cô: “Ngoan, há miệng nào...”

Thanh Hà không để cậu dứt mà bung tô mì lên, tự mình ăn. Cô không muốn ăn theo kiểu đó, cô thích ăn từng sợi một, khi còn bé đã có thói quen như vậy rồi, cô luôn cảm thấy ăn như vậy thì mùi vị ngon hơn.

Nhất Ngạn nhìn cô ăn, chớp mũi trắng muốt bị hun đến đỏ bừng thì khuôn mặt không nhịn được mà nở nụ cười.

Cậu đang nghĩ sao cô ăn mà cũng đáng yêu đến vậy nhỉ? Nhưng cậu lập tức nghĩ đến câu “Trong mắt người tình là Tây Thi” thì cảm giác buồn bực lúc này tản đi không ít. Nhất Ngạn nghĩ Thanh Hà có vẻ trưởng thành hơn cậu nhưng thật ra vẫn còn rất ngây thơ. Hay nói đúng hơn cô chính là một đứa nhỏ.

Cô ăn rất chậm, rất chậm vì ăn từng sợi một, lúc ăn cô dùng hai răng cửa cắn dứt sợi mì sau đó chu môi, nuốt vào trong miệng, nhai vài cái rồi mới nuốt xuống, trong quá trình ăn không hề phát ra tiếng động nào cả.

Nhất Ngạn cười nói: “Cô ăn như vậy có chút kỳ lạ.”

Thanh Hà không thèm để ý đến cậu, chỉ yên lặng ăn mì. Ngược lại, Nhất Ngạn ngồi ở bên cạnh cô, liên tục nói huyên thuyên: “Lúc ở nhà, em từng nuôi một con chuột trắng nhỏ, trắng trắng mềm mềm, cực kỳ đáng yêu. Nó rất ngoan, em cho cái gì nó cũng ngoan ngoãn ăn hết, chỉ là tương ăn có chút...” Nhất Ngạn dùng ngón tay chọc cái mũi cô: “Giống y như cô.”

Thanh Hà đột nhiên bị sặc, sợi mì mắc ở trong cổ họng, tô mì cũng đổ lên trên giường.

“Không sao chứ?” Nhất Ngạn cầm khăn muốn lau mì ở trên người cô nhưng lại bị Thanh Hà ngăn lại: “Không cần cậu lau.” Dáng vẻ lúc cô nghiêng người che ngực thật sự giống như làm nũng, Nhất Ngạn thấy vậy bỏ khăn xuống sau đó túm lấy chăn, đột ngột giật ra. Ngay lập tức Thanh Hà đang quán trong chăn bị lăn vài vòng vào trong tường. Nhất Ngạn cười khẽ một tiếng, quỳ lên trên giường, đến trước mặt cô.

“Cô có biết dáng vẻ hiện giờ của mình rất giống cô dâu nhỏ bị xâm phạm hay không?” Nhất Ngạn khoa trương chớp chớp mắt khiến Thanh Hà tức giận, hung hăng trừng cậu.

“Cậu đừng nói bậy!” Hai tay Thanh Hà vẫn còn đang che ở trước ngực, chưa bỏ xuống.

Nhất Ngạn vừa cười vừa gật gù một cách hả hê: “Cô rất giống con chuột trắng nhỏ hay giành thức ăn từ tay em.”

“Cậu mới là con chuột!” Thanh Hà tức giận, nhìn chung quanh một chút sau đó cầm một cái gối hung hăng đập vào mặt cậu: “Cậu đi ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu!”

“Tức giận như vậy làm gì, thẹn quá hóa giận hả? Nếu cô cảm thấy có lý thì có thể tranh luận với em mà.”

“Tôi nói không lại cậu!” Thanh Hà xoay đầu vào trong tường. Quần áo trên người vẫn còn ướt nhep hòa lẫn với mùi trứng gà, thậm chí trên vai dính mấy cọng rau nhỏ. Nhất Ngạn vừa nhìn vừa cười, cười đến cong cả người. Thanh Hà tức giận lấy cọng rau xuống ném vào mặt cậu.

Nhất Ngạn không thèm để ý, lấy mấy cọng rau xuống giúp Thanh Hà: “Phải ăn nhiều rau dưa, đừng ăn thịt mỡ, cẩn thận sau này trở thành một con heo mập đấy!” Sau khi nói xong Nhất Ngạn lập tức ném cọng rau về phía cô.

Thanh Hà tức giận đến độ muốn đánh nhau với cậu còn Nhất Ngạn thì tụt xuống giường nhanh như chớp, sau đó mang dép chạy ra ngoài: “Có giỏi thì đuổi theo em đi!”

Thanh Hà bò xuống giường, cô vừa chạy được vài bước, còn chưa tới cửa thì đã xụi lơ trên mặt đất. Thanh Hà ôm chặt bụng, sắc mặt tái nhợt, mặt mày nhăn nhúm.

Nhất Ngạn thấy vậy vội chạy tới đỡ cô dậy sau đó ôm chặt cô vào trong ngực: “Sao vậy, cô thấy không thoải mái sao? Hay là chân vẫn còn đau?”

“Không cần cậu quan tâm!” Thanh Hà nắm tay lại đánh vào ngực Nhất Ngạn.

“Được rồi, yên lặng chút nào.”

Nhất Ngạn đột ngột lớn tiếng khiến Thanh Hà bình tĩnh trở lại. Cậu vội vàng sờ trán cô sau đó sờ bụng cô. Thanh Hà lập tức hít một hơi khiến Nhất Ngạn vội vàng thu tay, cúi đầu không nói.

“Thế nào, chẳng lẽ tôi muốn chết phải không? Còn quát tôi nữa.” Thanh Hà tức giận nói.

Về mặt Nhất Ngạn rất kỳ lạ, cậu liếc cô một cái, hai tai đột nhiên ửng đỏ, có vẻ không được tự nhiên. Thanh Hà kinh ngạc, đột nhiên cô cảm thấy phía dưới có một dòng chất lỏng ấm ấm chảy ra ngoài khiến cái váy màu xanh bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

Cô chợt hiểu ra, cầm lấy váy của mình sau đó hung hăng đánh Nhất Ngạn một chút: “Cậu... Cậu đang nhìn cái gì? Tôi muốn... tôi muốn cái kia!”

“Cái gì?” Nhất Ngạn xưa nay bình tĩnh, bây giờ lại đang trợn tròn mắt hỏi: “Cô muốn cái gì?”

Thanh Hà bối rối không chịu nổi, cúi đầu nói nhỏ như muỗi kêu: “Vệ... Băng vệ sinh.”

Nhất Ngạn sững sờ đứng im tại chỗ.

Cậu là thanh niên trai tráng, làm sao có thứ này được? Hơn nữa đã trễ thế này rồi, chắc mấy cửa hàng nhỏ xung quanh cũng đã đóng cửa, chẳng lẽ cô muốn cậu đi đến mấy cửa hàng lớn hay khu mua sắm ở quảng trường mua thứ này về?

Gân xanh trên trán Nhất Ngạn không ngừng giựt giựt, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên cậu biết sợ hãi là gì. Nhất Ngạn lập tức tưởng tượng cảnh một thanh niên trai tráng như cậu đến cửa hàng lớn ở quảng trường trống trải vào ban đêm vắng người để mua băng vệ sinh sau đó bị mấy bà cô hay bác già vây xem...

“Em... Em đi lấy tạm mảnh vải cho cô.”

Thanh Hà cứ nhìn cậu như vậy khiến cậu không thể từ chối được.

Chỉ trong chốc lát mà trong lòng Nhất Ngạn đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều lần, cuối cùng Nhất Ngạn xem như cam chịu số mệnh. Lúc này Thanh Hà cũng đứng dậy: “Tôi đi cùng với cậu.” Cô không muốn ở chỗ này, không muốn ở cùng với mấy người kia.

Chương 35

Dường phố vào ban đêm rất vắng lặng, ngoại trừ những quầy hàng lưu động còn sót lại, vỏ trái cây và giấy vụn trên mặt đất thì không còn người đi đường nào nữa.

Những cửa hàng lớn ven đường cũng đã đóng cửa gần hết, chỉ sót lại một vài quán ăn đêm phía trước có treo đèn lồng đỏ mờ mờ ảo ảo còn mở cửa khiến người ta cảm thấy toát lên vẻ đẹp cổ xưa, thỉnh thoảng khi đi ngang qua một ngõ nhỏ còn có thể thoáng thấy một tiệm uốn tóc nhỏ ở sâu trong hẻm và một vài người phụ nữ ăn mặc hở hang, trang điểm đậm đi ra đi vào.

“Nhìn cái gì đấy?” Nhất Ngạn che mắt cô lại, không muốn cô thấy những cảnh này.

Thanh Hà quay đầu giãy giụa, mất chút sức lực mới gỡ được tay Nhất Ngạn ra: “Cậu làm gì vậy?”

“Em cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi, cô nhìn mấy thứ đó không sợ hư mắt hả?” Nhất Ngạn cầm lấy một lọn tóc của cô sau đó quần quanh đầu ngón tay mình, cho dù Thanh Hà muốn ngăn cũng không ngăn được khiến cô tức giận đến mặt đỏ rần, hung hăng đánh cậu vài cái. Nhất Ngạn phối hợp nhảy tung tung sau đó chạy ra phía sau lưng cô, khoác hai cánh tay lên trên vai cô, vỗ vài cái. Tiếp đó Nhất Ngạn tháo dây cột tóc của cô, đeo vào cổ tay rồi lắc lư qua lại trước mặt cô.

“Cậu đã lớn rồi mà sao cứ như một đứa con nít vậy?” Thanh Hà sắp bị cậu chọc giận đến mức ngất xỉu luôn.

Nhất Ngạn nghe vậy thì rút tay về, bĩu môi: “Cô nghĩ em mấy tuổi? Em vẫn chưa lớn mà.” Giọng điệu này của cậu quả thật giống như một đứa nhỏ đang làm nũng khiến Thanh Hà không thể làm gì được, chỉ có thể quay đầu bước đi.

Nhất Ngạn lập tức đuổi theo cô sau đó sờ tóc cô, sờ vai cô, cười nói: “Đừng tức giận mà.”

Thanh Hà cúi đầu, không để ý tới cậu.

Nhất Ngạn thấy vậy thì cười càng vui vẻ. Đầu đường phía trước có một quán mì nhỏ, ông cụ bán mì bởi vì gặp được người quen nên đang đứng nói chuyện, chính vì vậy mới chưa dọn quán. Nhất Ngạn chớp mắt sau đó chạy qua bên kia, cầm lấy tay ông cụ cắn một phát. Ông cụ nhất thời ngây người. Thanh Hà vội vàng chạy tới, kéo mạnh Nhất Ngạn ra: “Cậu làm gì vậy?”

Nhất Ngạn vô tội chớp chớp mắt, không nói gì cả.

Ông cụ kéo Thanh Hà lại nói: “Cậu ta là em của cô hả? Sao lại thế này? Thấy cũng không nhỏ mà.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Thanh Hà vội vàng nói xin lỗi, lấy tiền ra đền cho người ta sau đó xoay người kéo Nhất Ngạn đi khỏi nơi này. Đến khi cách quán một khoảng khá xa, Thanh Hà mới hung hăng đẩy cậu một cái, tức giận hỏi tội: “Rất cuộc cậu muốn thế nào, không thể để cho tôi sống yên ổn được một giây sao? Sao tôi xui xẻo như vậy chứ, tại sao lại đụng phải cậu? Cậu tha cho tôi đi, được không?”

“Không, không buông, không tha, không thả.” Nhất Ngạn ngẩng đầu lên, cắn một cái lên mặt cô rồi làm mặt quỷ.

Thanh Hà đè nén tức giận, cúi đầu nói: “Tôi thật sự hoài nghi rất cuộc là cậu mấy tuổi?”

Nhất Ngạn đột nhiên ôm lấy cô, bế cả người cô lên sau đó xoay một vòng khiến Thanh Hà sợ tới mức ôm cổ cậu, Nhất Ngạn thấy thế thì cười nhạo: “Lá gan cũng không lớn hơn được chút nào mà dám khiêu chiến với em ư?”

Sau khi nói xong câu này Nhất Ngạn lại khôi phục vẻ mặt nửa cười nửa không, Thanh Hà cảm thấy đây mới là Nhất Ngạn, cuối cùng cũng bình thường được một chút nhưng trong lòng lại có chút lo sợ. Dường như cô rất hoài niệm dáng vẻ đùa giỡn, lưu manh của cậu. Rất cuộc Nhất Ngạn là người như thế nào, là người như thế nào đây?

Sau khi hai người đi được nửa giờ thì cuối cùng trước mặt xuất hiện một trung tâm mua sắm.

Bên ngoài bán quần áo và mấy thứ đồ dùng hằng ngày. Nhất Ngạn kéo Thanh Hà đi vào, sau khi đi qua rất nhiều cửa hàng thì cuối cùng cũng tìm được cửa hàng tạp hóa ở bên cạnh cửa hàng bán đồ lót.

Nhất Ngạn liếc nhìn chung quanh sau đó tăng hăng một tiếng: “Cô tự đi lấy đi.”

Thanh Hà nói: “Cao như vậy, tôi không với tới.” Cô nhìn Nhất Ngạn sau đó đẩy cậu một phát. Nhất Ngạn đành phải đi vào, cửa hàng không lớn, khoảng cỡ chín mét vuông, các món hàng đều được đặt trên ba cái kệ. Nhất Ngạn không có chỗ nào trốn, ánh mắt cứ liếc nhìn xung quanh sau đó tay mắt lanh lẹ cầm lấy một gói băng vệ sinh màu hồng nhạt nhét vào trong tay cô.

Tuy vậy nhưng vẫn bị hai dì trong quán thấy được, chủ quán cười nói: “Cùng bạn gái đến mua băng vệ sinh à?”

Nhất Ngạn ngoáy ngoáy lỗ tai, âm ờ nói: “Nào có, cô ơi... đây là dì của con.”

Thanh Hà tức giận giẫm thật mạnh lên chân cậu sau đó hung hăng chà chà. Nhất Ngạn bị đau, vội đổi giọng: “Con... Chị của con.”

Hai dì lớn tuổi thấy dáng vẻ nhe răng trợn mắt của cậu rất thú vị nên cứ hỏi không ngừng, hoàn toàn không có ý định để bọn họ rời đi. Nhất Ngạn hơi mất tự nhiên, mặt ửng đỏ. Lúc đi ra lại bị gió lạnh thổi qua nên càng thêm rõ ràng. Thanh Hà khó có được cơ hội giấu cọt cậu nên đương nhiên bám riết không chịu buông: “Cậu cũng có lúc xấu hổ à, không phải tôi hoa mắt đấy chứ?”

Nhất Ngạn hơi quẫn bách, đến khi nhìn thấy chung quanh không có người thì mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Cậu làm gì thế...” Hai mắt Thanh Hà mở to nhìn Nhất Ngạn đê mình lên trên cửa trung tâm mua sắm.

Cậu ta nắm chặt lấy vai cô, hôn một cái thật mạnh giống như một mãnh thú đang nổi giận, tàn sát bừa bãi đôi môi cô, một lúc lâu sau đó mới buông ra: “Đúng là em bị mất thể diện đấy, chính em không nghĩ tới tới có ngày mình lại được cô quan tâm như vậy.”

Đôi mắt Thanh Hà có chút ướm át, hơi thở cũng trở nên dồn dập nhưng lại không muốn chịu thua: “Cậu vừa nói cái gì? Cậu sợ bị mất mặt đúng không?”

“Em không quan tâm, nếu là người khác em chẳng thèm mất mặt đâu!” Nhất Ngạn hung ác trừng mắt nhìn cô, bàn tay vẫn nắm chặt lấy vai cô không chịu buông ra.

Thanh Hà cau mày, cô cảm thấy hình như xương vai của mình sắp bị cậu bóp nát rồi.

Cuối cùng Nhất Ngạn cũng thả cô ra sau đó dựa vào tường cạnh cô thờ ờ nặng nề: “Vâng, em không tốt, em không đúng, cô ghét em cũng phải thôi, ai bảo em chính là kẻ ngốc chứ.” Nhất Ngạn lạnh nhạt nói.

Hai mắt Thanh Hà cũng đỏ hồng: “Tôi không hiểu cậu, tôi hoàn toàn không hiểu cậu, hơn nữa cũng không muốn hiểu! Cậu dẫn tôi tới chỗ này, rốt cuộc là muốn làm gì, cậu đã bao giờ nói với tôi chưa? Cậu muốn làm gì, cậu đã từng nói với tôi chưa? Tôi... Cũng chỉ là...”

Nhất Ngạn kéo tay cô lại, dùng lòng bàn tay ấm áp của mình bao chặt lấy tay cô. Đến khi giọng nói Thanh Hà dần dần nhỏ lại thì Nhất Ngạn mới dựa đầu vào

vai cô nói: “Không hiểu thì đừng hiểu nữa, cô chỉ cần biết rằng em thật sự thích cô là được.”

Thanh Hà im lặng hít một hơi.

Đường trở về dài dằng dặc, hai người đi rất lâu mà vẫn chưa đến nơi. Thanh Hà dần dần cảm thấy có gì đó không đúng nên dừng lại: “Cậu định đưa tôi đi đâu?”

“Đi gặp một người quen. Chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, như vậy khó đảm bảo về sau sẽ không chịu thiệt.” Nhất Ngạn trả lời rất tự nhiên. Thanh Hà nghĩ đến chuyện ban ngày cậu đưa cho ông chủ cửa hàng ngọc một cái đĩa chỉ thì chần chờ một lúc, sau đó nói: “Có phải... là người ban ngày...?”

Nhất Ngạn ôm cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên sau đó hôn lên trán cô một cái: “Rất thông minh, không hổ là cô gái mà em thích.”

“Không phải cậu vẫn luôn nói tôi rất ngu ngốc sao?”

“Thông minh cũng tốt, ngu xuẩn cũng được, người em thích là tốt nhất.”

Trong lòng Thanh Hà khinh bỉ nhưng vẫn để Nhất Ngạn nắm tay sau đó bị cậu kéo đi về phía trước.

Nhất Ngạn bước đi rất ung dung sau đó rẽ vào một ngõ nhỏ giống như đang muốn đi gặp một người bạn thân. Cổng rào ở trong góc tường bị đọng nước bản lâu năm khiến ngõ hẻm này luôn bốc mùi hôi thối hơn nữa trong góc tường còn mọc đầy rêu. Thanh Hà vừa mới bước vào đã lập tức ngừng thở, chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhất Ngạn quay đầu lại, thấy cô như vậy thì cười sau đó đột nhiên đưa cho cô một vật.

Thanh Hà đưa tay ra nhận thì phát hiện đó là một cái túi thơm: “Cho tôi sao?” Cô nhận lấy sau đó đặt nó ở dưới mũi, quả nhiên mùi hôi thối khó chịu đã giảm đi rất nhiều, trong hơi thở tràn đầy hương thơm mát lạnh nhàn nhạt, không giống mùi thơm bình thường mà giống không khí đã được lọc sạch.

“Em mang theo cái này lâu rồi, đúng là có lợi cho cô. Cô nên làm gì để đền bù tổn thất cho em đây?” Nhất Ngạn lui về sau một bước sau đó nhìn cô cười.

“Trả lại cho cậu!” Thanh Hà lập tức ném túi thơm lại cho Nhất Ngạn.

“Được rồi được rồi, nói đùa thôi mà.” Nhất Ngạn đưa túi thơm lại cho cô nhưng không phải bỏ vào trong tay cô mà là... Vén vạt áo của cô lên sau đó trực tiếp nhét vào giữa bầu ngực.

“Cậu...” Thanh Hà vội vàng lấy túi thơm ra sau đó nhìn Nhất Ngạn, nói không nên lời.

Nhất Ngạn đưa tay ra: “Nếu giờ cô không cần nữa thì đưa cho em đi.” Nhất Ngạn say mê ngửi ngửi ngón tay sau đó xoa hai ngón tay với nhau, dường như trên tay cậu vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại lúc nãy.

Thanh Hà thật sự rất muốn ném túi thơm vào mặt cậu.

Quá vô sỉ, cậu quả thực là...

Nhất Ngạn cũng không sợ hãi, bỏ lại Thanh Hà đứng hờn dỗi ở phía sau vì cuối cùng cô cũng chỉ có thể đi theo cậu mà thôi. Hai người đi thêm mười phút nữa thì đến cuối con hẻm, ra khỏi hẻm là một cái ao, gần bờ có một bè trúc được neo giữ bằng dây thừng. Ao rất lớn, xung quanh là một mảnh rừng trúc rậm rạp, xanh um tươi tốt, ánh mặt trời chiếu qua tầng tầng lớp lớp lá trúc sau đó in xuống mặt hồ như vệt sáng lốm đốm.

Nhất Ngạn nhảy xuống bè trúc sau đó vươn tay ra: “Xuống đây đi.”

Mặt đường cao hơn mặt nước một mét, Thanh Hà nhấc váy lên, thở ra một hơi sau đó cẩn thận nắm lấy tay Nhất Ngạn. Đột nhiên Nhất Ngạn kéo mạnh một cái khiến Thanh Hà hét lên kinh hãi sau đó ngã nhào vào trong ngực cậu. Bè trúc đột ngột chịu lực nên lắc lư không ngừng khiến nước bắn lên làm ướt giày và tất của Thanh Hà.

Cô nổi đóa nhìn Nhất Ngạn: “Đều tại cậu cả!”

“Phải, là em không đúng, là em không đúng.” Nhất Ngạn cúi người quỳ xuống, một gối chạm đất sau đó nâng chân cô lên. Thanh Hà vừa bị trượt nên cả người đều nằm trong ngực Nhất Ngạn, chịu sự khống chế của cậu. Lúc này cậu nhanh chóng cởi giày và tất của cô ra sau đó ném vào trong nước.

“Giày của tôi, tất của tôi! Cậu... Sao cậu lại làm như vậy, vậy tôi mang cái gì?”

Nhất Ngạn nói: “Ở những nơi thế này nếu cô cứ đi loại giày đó thì cẩn thận lát nữa chân sẽ nát bét.” Lúc bè trúc đến gần bờ, trước mắt bị che khuất bởi cây cỏ và lá trúc, Nhất Ngạn nhanh chóng dùng tay đẩy mấy thứ đang chắn trước mặt ra, tay còn lại vẫn chống bè trúc.

Khi bè trúc ra khỏi chỗ bị lá trúc và cỏ che thì trước mặt là một vùng nước rộng lớn. Lúc chèo qua đoạn này, lá trúc và cỏ lau màu vàng liên tục cọ vào hai người phát ra tiếng “sàn sạt”. Vì chèo bè nên cây sào trúc có dính nước khiến Nhất Ngạn nảy ra ý xấu, lúc nhấc sào trúc lên cậu thừa dịp hắt vài giọt nước lên mặt cô.

“Cậu cố ý!” Thanh Hà vội lấy mu bàn tay lau mặt, sau khi bỏ xuống thì thấy trên tay toàn là nước bùn.

Nhất Ngạn cười to: “Thành con mèo mướp rồi.” Sau đó lại tiếp tục dùng sào trúc hắt nước và bùn lên mặt cô. Thanh Hà tức giận nhìn Nhất Ngạn sau đó cúi đầu không nói, chỉ yên lặng lau mặt.

“Không thể nào, mới vậy mà đã tức giận rồi hả?” Nhất Ngạn buông sào trúc, đi đến bên cạnh cô sau đó rút ra một chiếc khăn sạch giúp cô lau nước dính trên mặt. Ánh mắt Thanh Hà hồng hồng, ôm đầu gối, dùng chân đạp lên cây sào trúc

lạnh lẽo. Rất nhanh nước và bùn trên mặt cô đã được Nhất Ngạn lau sạch sẽ, Nhất Ngạn rửa sạch khăn sau đó nhét vào trong tay cô, xoa mặt cô một cái: “Đừng tức giận nữa, được không?”

Thanh Hà vẫn không thèm để ý tới cậu.

Nhất Ngạn bắt lực, cùng ngồi xuống bên cạnh cô sau đó học theo dáng vẻ của cô ôm đầu gối: “Cùng lắm thì về sau em không trêu cô nữa, được không? Cô đừng tức giận, nếu tức thì cứ đánh em cho hả giận.”

Nhất Ngạn còn chưa nói xong thì quả đấm của Thanh Hà đã rơi xuống người cậu như mưa. Nhất Ngạn kêu lên một tiếng, bị cô đè ở trên lưng, bóp chặt lấy cổ: “Sau này cậu còn dám làm mấy chuyện xấu xa này không hả?”

“Không dám, khụ...” Nhất Ngạn bị cô bóp cổ đến không thở nổi, mặt mũi bị nghẹn đến đỏ bừng. Lúc này Thanh Hà mới buông cậu ra, hung hăng nắm chặt lỗ tai cậu, cô vẫn còn chưa hết giận nên tiếp tục dùng sức vặn vài cái.

Nhất Ngạn tru lên, nghe hết sức thê lương.

Thanh Hà sẽ không mắc mưu cậu ta lần nữa, cô làm như không nghe thấy tiếng la hét của Nhất Ngạn mà đứng dậy, sau đó đập lưng cậu mấy cái rồi mới bỏ qua. Nhất Ngạn sờ lưng sau đó đứng dậy: “Em còn tưởng rằng cô rất dịu dàng, hiện tại mới thấy phụ nữ đều giống nhau, toàn là quỷ dạ xoa...”

Câu cuối rất nhỏ nên Thanh Hà không nghe được, cô nghi ngờ nhìn cậu vài lần.

Nhất Ngạn hơi mỉm cười, giơ hai tay lên: “Em không đúng, là em không đúng.”

Thanh Hà hừ nhẹ một tiếng, cầm lấy cây sào trúc, hung hăng chọt cỏ lau trong nước để phát tiết tức giận trong lòng mình. Sau khi mệt cô liền nằm ở trên bè trúc nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Vùng nước này vừa rộng vừa sâu, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Hai bên rong rêu màu xanh rậm rạp, lay động theo sóng nước dập dờn, rất nhiều cây đã nở hoa màu trắng. Ở giữa là lá súng xanh, hoa nhỏ màu vàng nhạt như những ngọn đèn nhỏ lung linh. Từ mặt đất lên cao hơn theo thứ tự là những cây lau sậy đã khô vàng và những bụi cỏ nở hoa không biết tên, cao hơn là mấy cây hồ dương, rễ cây rất chắc, đâm sâu xuống nước.

Cây sào trúc khua ở trong nước tạo thành những gợn sóng hình tròn đồng tâm lan dần ra.

Thanh Hà nằm trên bè trúc, ngẩn người nhìn trời xanh mây trắng trên đầu.

Nhất Ngạn bỏ sào trúc xuống sau đó cũng nằm chết dí bên cạnh cô, nghiêng người dùng tay chống đầu.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Cả người Thanh Hà không được tự nhiên nên xoay người đưa lưng về phía cậu. Nhất Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, mặc kệ cô giãy giụa mà hôn nhẹ vành tai cô: “Cô rất thích nơi này sao?”

“Tôi thích hay không thích nơi này có liên quan gì đến cậu?”

Nhất Ngạn cười nói: “Đương nhiên là có liên quan.”

“Có liên quan gì?”

“Nếu cô thích nơi này, chờ em làm xong chuyện của mình thì em và cô sẽ đến nơi này, xây một căn nhà bằng trúc ở trên nước, sáng sớm mỗi ngày đánh cá...”

“Bệnh tâm thần, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó. Ai muốn ở cùng cậu... Um...”

Thanh Hà giãy giụa ở trên bè trúc, Nhất Ngạn thì ôm lấy mặt cô, lúc cô đang kinh ngạc mở trừng mắt thì suồng sã hôn cô, hấp thu hô hấp mềm mại của cô, ngay cả tiếng tim đập của cô cậu đều nghe thấy rất rõ ràng.

Hai mắt Nhất Ngạn mở to, sau đó cong cong, cười híp mắt, thu hết cảm xúc trên khuôn mặt cô vào trong mắt của mình.

Chương 36

Hô hấp của Thanh Hà dần dần trở nên khó khăn, tràn ngập trong hơi thở của cô đều là hơi thở của Nhất Ngạn, cô cố gắng hít thở nhưng tựa như có gì đó trói buộc mình. Cô mở to mắt liếc Nhất Ngạn, hô hấp càng ngày càng dồn dập, càng lúc càng khó hít vào. Một hồi lâu sau, Nhất Ngạn mới buông cô ra rồi đề lên người cô cười nói: “Hôn liên tục như vậy có sao không? Thấy cô căng thẳng như vậy, em sẽ nghĩ rằng cô yêu em đấy?”

“Tôi khinh!” Thanh Hà nhìn hai bên một chút sau đó hắt nước lên trên mặt Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn nhảy lên né tránh, cậu giẫm mạnh lên trên bè trúc để ổn định thân hình. Gợn sóng từ bè trúc không ngừng lan ra xung quanh. Thanh Hà đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó là lạ nên vội vàng đứng lên. Nút buộc bè trúc đã bị đứt, các cây trúc dùng làm bè đang đưa trên mặt nước khiến Thanh Hà sợ tới mức mắt hôn mắt vía. Cô đành phải hơi cúi người, dựa vào người Nhất Ngạn.

Nước ở nơi này không sâu, Nhất Ngạn lập tức có tính toán, cậu biết nếu đi tiếp thì nước sẽ càng sâu nên nhanh chóng ôm Thanh Hà nhảy vào trong nước và bơi vào bờ.

Hai người rất vất vả mới lên được bờ, sau đó nằm trên thảm cỏ cạnh một cây hồ dương nghỉ ngơi, cả người đều ướt đầm.

Nhất Ngạn nhìn cô cười: “Ướt hết rồi.”

Thanh Hà cười lạnh, đưa tay lau nước ở trên mặt: “Cậu nghĩ mình tốt hơn tôi sao?”

Nhất Ngạn chấp tay thờ dài sau đó nở nụ cười chịu thua: “Tệ hơn, tệ hơn mà.”

Biết rõ cậu đang giễu cợt mình nhưng Thanh Hà lại không thể làm gì được, cô hung hăng trừng mắt liếc Nhất Ngạn một cái sau đó kéo cái váy ướt mềm đang dính trên người mình ra. Ánh mắt Nhất Ngạn cực kỳ hứng thú, lưu luyến ở trên người cô khiến cô cảm thấy mất tự nhiên, vội vàng che ngực mình lại. Chất vải ướt đầm dính sát vào người cộng thêm gió đêm thổi qua khiến Thanh Hà dần dần cảm thấy lạnh lẽo.

Nhất Ngạn kéo cô đi lên cao hơn, hai người cứ đi mãi về phía trước, cuối cùng cũng tìm được một căn nhà gỗ chỉ dùng thanh sắt chắn ngang ở cửa. Thanh Hà gõ gõ cửa, phát hiện bên trong không có người trả lời, cô còn đang kinh ngạc thì Nhất Ngạn đã cười nhạo nói: “Căn nhà này nông dân dùng để ở tạm vào vụ gieo hạt hằng năm, lúc diệt cỏ dại hoặc có lễ tiết thanh minh viêng mờ mà gì đó không kịp trở về mà thôi, lúc này làm gì có người mà gõ.”

Thanh Hà bị cậu cười nhạo đến đỏ mặt. Trước kia cô chưa từng tới vùng sông nước ở nông thôn nên tất nhiên là không biết phong tục nơi này.

Thanh Hà thấy Nhất Ngạn cạy cửa ra thì nói: “Sao cậu có thể làm như vậy được?”

“Tại sao em lại không thể làm như vậy? Dù sao cũng không có người, nhà không phải là dùng để ở sao?”

“Nhưng... Nhưng mà... Căn nhà này không phải là của chúng ta.”

Nhất Ngạn nói: “Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ cô muốn ở ngoài trời? Nhưng em không muốn ở cùng cô đâu.”

“Cậu...”

“Nhưng trước đó em phải nói rõ với cô bên ngoài có rất nhiều rắn, côn trùng, chuột và kiến, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có khi còn có mấy con đĩa hút máu đáng sợ nữa đấy. Nó giống màu bùn, hay nằm ở trong đám cỏ ướt, chuyên hút máu mấy người phụ nữ trẻ tuổi. Sau khi ngủ một đêm tỉnh lại cô sẽ thấy sắc mặt mình trở nên gầy gò, vàng vọt như lông gà con mới nở...”

“Đừng nói nữa!” Thanh Hà vội vàng trốn vào trong nhà làm cho Nhất Ngạn đứng ở cửa cười ha ha, vui không thể tả được.

Trong nhà có một cái giường làm bằng ván gỗ, một cái bàn và hai cái ghế dài hình chữ nhật, trên tường có móc treo áo mưa và nón lá cùng một ít quần áo đơn giản. Nhất Ngạn tùy tiện lấy xuống nhìn thì tìm được một cái khăn màu xanh lam, sau khi ước lượng độ dài của nó thì cậu ném cho Thanh Hà: “Trùm lên đi.”

“Cái gì?” Thanh Hà không thể tin nhìn Nhất Ngạn còn Nhất Ngạn thì vẫn rất thản nhiên: “Có tốt hơn quần áo ướt sũng trên người cô không?”

Thanh Hà nghe xong hừ lạnh một tiếng.

Nhất Ngạn bắt lực, từ từ đi về phía cô khiến Thanh Hà lớn tiếng: “Cậu định làm gì?”

“Nếu cô không muốn thì để em giúp cô, tránh cho cảm lạnh, đến chùng ấy lại vương chân vương tay em.”

Thanh Hà đành phải xoay qua chỗ khác thay đồ. Nhất Ngạn ngồi bên cạnh bàn, nhìn chằm chằm tấm lưng trần của cô khiến Thanh Hà hận không thể móc mắt cậu xuống. Phải chăng cậu ta chính là loại người lợn chết không sợ phỏng nước sôi bởi vì cô có trùng cậu ta thế nào thì từ đầu đến cuối cậu ta vẫn cười rất dịu dàng.

Ngày hôm sau lúc hai người tỉnh dậy thì trời đã rất sáng rồi, Thanh Hà có chút buồn bực nói với Nhất Ngạn: “Chỗ này quý quái như vậy, rốt cuộc là cậu định đưa tôi đi đâu?”

Nhất Ngạn đi phía trước dẫn đường, vẻ mặt vẫn rất điềm nhiên: “Không phải đã nói rồi sao? Đi tìm một người bạn cũ. Nếu không thể đi đường thủy thì đành phải đi đường bộ thôi.”

Váy của Thanh Hà đã bị rách tả tơi thành nhiều sợi, tóc cũng bị nhánh cây móc phải làm rối tung, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác. Cô trùng Nhất Ngạn: “Cậu có xích mích với mấy kẻ kia đúng không? Không sợ bọn chúng bỏ cậu đi trước hả?”

Nhất Ngạn nghe thấy lời này thì quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt có chút ranh mãnh.

Thanh Hà có chút không nắm chắc, lập tức dừng lại, không dám nhìn thẳng vào Nhất Ngạn. Nhất Ngạn đánh giá cô vài lần sau đó quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Thanh Hà không rõ nguyên do nhưng cũng từ từ đi theo. Cô không biết cậu đã sớm động tay động chân trên người bọn kia nên cho dù họ đi đến chân trời góc biển thì cậu vẫn có thể tìm được. Bọn họ đã đến nơi này rồi, hơn nữa chỗ đám người Triệu Gia tụ tập cậu cũng biết đại khái nên không cần phải như hình với bóng với đám người kia.

Tất nhiên là Thanh Hà không biết suy nghĩ trong lòng Nhất Ngạn. Từ đầu đến cuối cô vẫn luôn cảm thấy sợ hãi cậu ta.

Cô đoán không được Nhất Ngạn đang suy nghĩ gì, lại càng không biết cậu muốn làm gì. Ở nơi xa lạ này, cô chỉ có thể phụ thuộc vào cậu ta mới có thể sống sót.

Sau khi đi rất lâu thì phía trước xuất hiện một vùng nước rộng lớn, đường bộ cũng đã đến điểm cuối. Ở chỗ này có một cây cầu treo được làm dây mây. Phía

đông nam là một dãy núi đá trùng trùng điệp điệp dần dần cao hơn, điểm cuối là một một thác nước đổ thẳng xuống dưới khiến bên tai hai người toàn là tiếng nước “ào ào”.

Nhất Ngạn túm lấy sợi dây, nhảy lên cây cầu, đứng ở phía trước lắc tới lắc lui sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với cô: “Tới đây đi.”

Thanh Hà vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Lá gan nhỏ như vậy à? Vậy phải làm thế nào mới được đây?” Nhất Ngạn cười khề một tiếng sau đó nhanh chóng cúi người, túm lấy tay cô kéo lên cây cầu. Dây đột ngột chịu lực nên rung lắc dữ dội. Thanh Hà nắm chặt Nhất Ngạn nhưng cả người vẫn cứ lắc tới lắc lui rất có quy luật, trái cao phải thấp, trái cao phải thấp... Cô bị dọa đến hồn vía cũng sắp bay mất, trái tim nhảy lên “thình thịch thình thịch” trong lồng ngực. Suýt chút nữa chân cô đã đứng không vững, cũng may là Nhất Ngạn kịp thời ôm eo cô, kéo cô vào sát người mình: “Lá gan của cô thật sự rất nhỏ nha.”

“Cậu toàn làm mấy chuyện xấu xa!” Thanh Hà dùng sức đánh Nhất Ngạn.

Sắc mặt Nhất Ngạn rất kinh hãi, dường như cả người đều đang lão đảo, sắp ngã: “Gần ngã rồi...”

Phía dưới là nước chảy rất xiết, té xuống có thể bò lên hay không là cả một vấn đề. Thanh Hà thấy vậy kinh hãi nhắm chặt mắt lại: “Á...”

Nhất Ngạn cười nhạo: “Quả nhiên là đồ nhát gan.” Cậu ôm chặt Thanh Hà vào trong ngực, đánh giọng nói: “Cô còn dám không nghe lời em không?”

Khóe mắt Thanh Hà hồng hồng, bị cậu dọa sợ đến chết khiếp. Nhất Ngạn thấy vậy thì tâm trạng rất sung sướng, ôm cô nhanh chóng đi qua cây cầu dây, sau khi đi qua rồi vẫn không thả cô xuống. Vừa rồi Thanh Hà bị dọa nên không dám phản kháng nữa, cứ để mặc cho Nhất Ngạn ôm mình. Trong lòng Nhất Ngạn ngây ngất lâng lâng, chu miệng huýt sáo, thậm chí còn thuận tay ngắt mấy lá trúc bên đường.

Lúc trời tối, cuối cùng bọn họ cũng xuyên qua khu rừng trúc đến bờ bên kia, bên kia là một khe núi non xanh nước biếc. Trong khe núi có một dòng suối nhỏ, bên bờ suối có hai căn nhà bằng trúc, dùng gỗ làm một cái cầu nối nhau giữa không trung. Dưới nhà là một bãi cỏ ẩm ướt, dùng hàng rào tre vây lại thành một cái sân khá lớn. Nhìn từ xa thì hình như có nuôi một ít gia cầm, hai người có thể mơ hồ nghe được tiếng líu ríu của bọn nó.

Đèn đuốc trong ngôi nhà trúc sáng trưng, tiếng cười, tiếng ly rượu va chạm không ngừng vang lên bên tai.

Nhất Ngạn dựng thẳng một ngón tay lên, đặt ở trên môi Thanh Hà sau đó như một con mèo đi ra khỏi rừng trúc, mượn bóng đêm và núi đá che giấu, rón rón rén rén đến gần chỗ hàng rào tre. Lúc tới gần Thanh Hà cực kỳ sợ hãi. Thì ra bên trong hàng rào tre không nuôi gia cầm mà là một số động vật quý hiếm, bao

gồm những con rắn có hoa văn màu vàng và trắng, những con rết to thái quá và những động vật gì đó tròn vo có bộ lông trắng như tuyết... Đường như tất cả bọn chúng đều đã được thuần dưỡng nên rất yên tĩnh, an phận nằm ở một góc, không có phát sinh xung đột.

Nhất Ngạn liếc nhìn mấy con rắn có hoa văn màu vàng trên người, lẩm bẩm nói: “Kiếm được bữa tối rồi, nhất định mấy tên này không muốn gặp mình, trước tiên cho bọn họ một phần lễ gặp mặt đã.”

Nghe thấy Nhất Ngạn sắp làm chuyện thiếu đạo đức, Thanh Hà vội nói: “Nhu vậy không được đâu. Người ta khổ sở nuôi lớn...”

“Cũ không mất thì mới sẽ không đến, dù sao mấy tên này cũng rất rảnh rỗi, không cho bọn họ biết tay thì nhất định không chịu giúp chúng ta.”

Cậu giết vật nuôi mà người ta khổ sở nuôi lớn, người ta sẽ giúp cậu sao? Sợ rằng càng không muốn giúp cậu mới đúng.

Thanh Hà cảm thấy logic của Nhất Ngạn thật là khó hiểu nhưng cô không nói ra.

Nhất Ngạn cũng không lén lút mà trực tiếp chặt cây đốt lửa trên bãi đất trống. Chỉ là mấy con rắn thôi mà, đương nhiên là dễ như trở bàn tay, trực tiếp lột da, bỏ mật, lấy máu...

Trong căn nhà trúc.

Tiệc rượu đang đến hồi cao trào, ba người đàn ông lưng hùm vai gấu và một người phụ nữ quyến rũ đang chạm ly với nhau. Diện mạo của ba người đàn ông này rất bình thường, mặc áo ba lỗ, dáng dấp của người phụ nữ lại rất quyến rũ, nhìn qua khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc búi trên đỉnh đầu, bên ngoài quần khăn vô cùng sắc sỡ.

“Thằng ba, nghe nói lần trước xuất hàng em bị thương, đúng lúc anh đi Đông Ba nên mua mấy con rắn bên chỗ Xà Vương, một lát hầm cách thủy bồi bổ cho em.” Anh hai vỗ vai người được gọi là thằng ba mấy cái.

Không chết cũng bị anh đánh cho xuất huyết trong rồi.

Anh ba liếc mắt nhìn anh hai.

“Ánh mắt của mày là sao vậy?” Anh hai khó hiểu.

“Được rồi được rồi, hai anh không thể chung sống hòa bình với nhau được sao? Rõ ràng là anh em mình mà.” Cô tư trừng bọn họ, trái lại cô tư càng chững chạc hơn hai người anh của mình. Cô ta lơ đãng nghiêng đầu thì chợt nhìn thấy bên ngoài có ánh lửa, bỗng thấy không đúng nên cô ta đặt ly rượu xuống, rút súng lao ra ngoài. Thời điểm quan trọng thì cần quan tâm gì đến hình tượng nữa, cháy nhà đến nơi rồi.

Cô ta leo xuống cầu thang nhà trúc, chạy ra bãi đất trống thì thấy một nam một nữ đang ngồi bên đống lửa nướng thịt.

Cô tư không biết bọn họ đang nướng cái gì nhưng khi nhìn thấy da răn sáng loáng trên mặt đất thì cô ta cảm thấy giống như có thứ gì đó đâm vào mắt mình. Cô ta vừa định quát mắng thì Nhất Ngạn đã xoay người lại, cười hì hì với cô ta: “Dì tư, đã lâu không gặp.”

Hiển nhiên Lão Tứ sững sốt một lúc, nhìn Nhất Ngạn từ trên xuống dưới, dường như có chút không dám tin.

“Cậu là Nhất Ngạn?”

“Giả sao được?” Nhất Ngạn vòng hai tay, tròng mắt đảo liên hồi sau đó cười híp mắt nhìn dì tư của mình. Bị Nhất Ngạn nhìn như vậy, trong lòng dì tư lập tức cảm thấy sợ hãi. Bởi vì lần nào thằng nhóc này đến cũng không có chuyện gì tốt, nhất định là muốn vợ vét gì đó của bọn họ. Quả thật là như vậy, vừa gặp mặt còn chưa chào hỏi đã làm thịt bảo bối mà cô ta nhọc công khổ sở mới lấy được. Cô ta tức giận đến mức tim phổi đều bị thương nhưng khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú đang cười tủm tỉm của Nhất Ngạn thì không thể nào cười nổi, ngược lại chỉ có cảm giác bất lực, cô ta chỉ mong ôn thần nhỏ này có thể cách bọn họ xa một chút.

“Cháu lại muốn làm gì?” Cậu cả cảnh giác nhìn Nhất Ngạn, mặt nhăn như ăn khổ qua.

Nhất Ngạn cười nói: “Cháu đến làm khách, đã một thời gian dài không gặp, chẳng lẽ các cậu và dì không nhớ cháu sao?”

Nhớ mày mới là lạ!

Mấy người giận mà không dám nói gì.

Đột nhiên chỗ hàng rào tre truyền đến một tiếng hét thảm thiết khiến tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn. Cậu hai nằm sấp ở trên tay vịn, nửa người nhào vào trong hàng rào tre, ôm thật chặt lấy... một con chim lớn đang kêu quang quác?

“Mày đã làm gì vậy, lông của nó đâu rồi?” Cậu hai sốt ruột đến ánh mắt cũng đỏ lên. Đây vốn là một con chim công vô cùng xinh đẹp, trên đầu đội vương miện nhưng bây giờ còn xấu hơn cả đà điều nữa.

Nhất Ngạn không hề có một chút hối lỗi nào, cậu khoát khoát tay nói: “Ai bảo các cậu với dì nhầm chán như vậy, không có gì chơi cả nên cháu đành phải nhổ lông của nó cài lên mũ thôi.”

Cuối cùng cậu hai cũng phát hiện ra vô số lông công rải rác sau tảng đá gần hàng rào tre, có mấy cọng lông còn dính máu tươi, rõ ràng rằng bị nhổ ra rất mạnh.

Cậu hai quỳ rạp xuống đất, ôm đống lông chim của mình, run rẩy dữ dội.

Nhất Ngạn le lưỡi, quay sang nháy mắt với Thanh Hà. Thanh Hà lại quay đầu đi, nhìn chung quanh.

“Mày nói đi, mày định đền con chim của cậu như thế nào!” Cậu hai vô cùng tức giận chạy tới, nắm chặt lấy cổ áo Nhất Ngạn.

“Cậu, từ từ nói, không nên động chân động tay.” Nhất Ngạn gỡ tay cậu hai ra, trên mặt còn có chút ghét bỏ khiến cậu hai tức giận đến suýt chút nữa tắt thở.

“Thay vì lo lắng nó gần chết thì không bằng lo lắng sao nó chưa chết.” Nhất Ngạn nói.

“Mày có ý gì?” Cậu hai quát lớn.

Nhất Ngạn ngoáy ngoáy lỗ tai, nhích ra xa một chút sau đó nhíu mày ôm lấy cánh tay nói: “Cậu hai Kim, cậu thật sự không biết cháu có ý gì sao?”

Cậu hai Kim sắp khóc đến nơi nói: “Tổ tông của cậu, rốt cuộc là mày muốn làm gì? Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng nữa, cũng đừng đánh chủ ý lên mấy bảo bối của cậu, cậu nuôi nó không dễ dàng đâu.”

“Ai bảo cậu sống thoải mái quá làm gì, nếu trong lòng cháu không vui...” Nhất Ngạn ngẩng đầu lên, trái tim của cậu hai Kim cũng theo đó mà vọt lên tới tận cổ. Lúc này Nhất Ngạn khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu hai của mình: “Được rồi được rồi, một lát nữa lại nói, đã lâu không gặp, trước tiên uống một chén đã, đều là người trong nhà mà, có gì cũng dễ nói chuyện.”

Cậu hai Kim: “...”